

dringer, der vedrører mange medarbejderes situation, på en ordentlig måde.

Jeg håber, at det viser sig, at de gode og dygtige kommuner virker som inspiratorer for de kommuner, som ikke er gået i gang endnu, men som jo altså kraftigt bliver opfordret til at gøre det, når vi har fået valgt det nye sammenlægningsudvalg i efteråret 2005. Det vil blive spændende; jeg vil gerne give min klare opfordring til, at man allerede nu går i gang med at forberede arbejdet.

Som nævnt har vi fået aftalt, at forvaltningsloven godt nok ikke kommer til at gælde, hvor det stadig er noget uforståeligt, hvorfor den ikke skulle – her kan der ellers være tale om en række meget indgribende afgørelser over for de ansatte – men der er lavet nogle, kan man sige, forsøg på at skrive nogenlunde det samme, dog direkte forholdende sig til den proces, der skal forløbe.

Da der er tale om mennesker, der i høj grad har fået deres rettigheder varetaget i fællesskab med tillidsrepræsentanter og faglige organisationer, mener vi faktisk, at det er et væsentligt skridt, fordi der derved er nogle, der kan anvende de redskaber, der her er aftale om. Det er redskaber, som handler om høring af de berørte medarbejdere om den situation, som der lægges op til for deres vedkommende, indsigt i det beslutningsgrundlag, der ligger til grund for afgørelserne, og muligheden for at få en begrundelse for afgørelser, som man muligvis ikke kan forstå særlig godt, hvis man ikke får en begrundelse. Her er der så en mulighed for, at den opgave bliver løftet.

Kl. 13.00

Det havde regeringen ikke tænkt sig at gøre. Det lykkedes i allersidste øjeblik at få de redskaber ind i lovgivningen. Det bliver reelle ændringsforslag, og det er vi faktisk overordentlig glade for. Men at kalde det »ikke nogen ændringer« er udtryk for en meget mærkelig omgang med virkeligheden.

Så er der spørgsmålet om tavshedspligten. Det har jeg nævnt at det kan vi kvittere rent for. Tavshedspligten for tillidsrepræsentanterne over for den enkelte ansatte er hævet.

Jeg ved simpelt hen ikke, hvad der var begrundelsen for, at det stod anderledes. Ikke andet end at vi har hørt regeringen forsvare det med næb og klør under førstebehandlingen, med næb og klør i forbindelse med forskellige diskussioner efterfølgende om personaleforhold. Men til sidst gav man sig, og nu har tillidsrepræsentanterne den reelle mulighed for at va-

retage deres medlemmers interesse, hvilket er fuldstændig fundamentalt for, at det her store maskineri overhovedet vil kunne fungere. Det kommer til at omfatte titusindvis af mennesker, der skal flytte arbejdsplads.

Det var så de positive ting, hvor vi kom i den rigtige retning. Så er der en ting, hvor vi godt nok ikke kom i den gale retning, men det var sandelig også galt nok på forhånd. Der måtte vi opgive med hensyn til tjenestemændene.

Jeg tror, alle kunne høre på den der ordveksling før om grundlovssikrede rettigheder, at der var hr. Leif Mikkelsen godt klar over, at han skulle træde varsomt og ikke sige, at han gerne ville garantere, at der ikke er nogen, der får krænket deres grundlovsmæssige rettigheder.

Jeg hørte også hr. Leif Mikkelsen sige, at hvis det skulle være, måtte man ordne det de steder, man ordner det. Ja tak, det er hilsenen til tjenestemændene ude i det ganske land: I skal til domstolene for at få varetaget jeres rettigheder. Folketinget laver her en lovgivning, der betyder, at de vil kunne blive underlagt tvangsmæssige forflytninger, nedsættelse af løn og pension, når deres aftaleperiode udløber, og forflytninger både geografisk og med hensyn til arbejdsindhold, som ligger langt ud over de sædvanlige tålegrænser, som man kalder det i det sprog.

Det har vi aldrig oplevet før, når man har flyttet tjenestemænd. Aldrig før. Det ved hr. Leif Mikkelsen også. Vi har gennemgået H:S-sager, vi har gennemgået Bornholm, og vi har gennemgået Levnedsmiddelkontrollen. Man har aldrig udsat medarbejdere for at være underlagt en forflytning, som de er tvunget til, uden at sikre, at de opretholder de rettigheder, som de ville have haft, hvis de var forblevet i deres job.

Det lægger man op til kan lade sig gøre her, og derved har man åbnet for det og med sin modvilje mod at lave noget andet i lovgivningen, som vi havde lagt op til, også understreget sin ret til og mulighed for at krænke tjenestemændenes grundlovssikrede rettigheder. Det er en dårlig måde at få medarbejderne trykke ind i den meget store ændring, som vil finde sted i deres liv.

Hvorfor være så optaget af medarbejderne? Fordi medarbejderne skal lave alt det arbejde for os borgere, som medarbejderne skal i det daglige, og som de også skal, mens det hele omkalfatres, mens alt for dem ændrer sig. Der skal de kunne være trykke og vide, at de rettigheder, de har, ikke bliver krænket. Desværre skal de nu